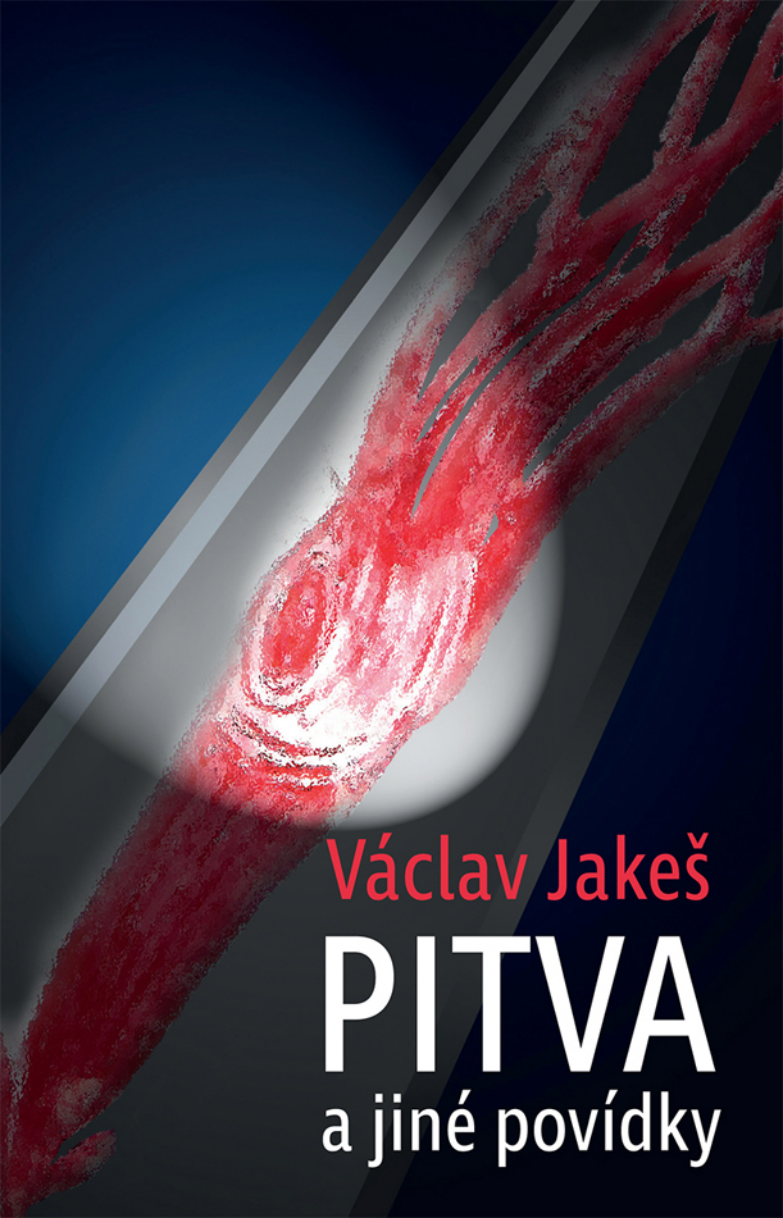

Václav Jakeš

PITVA

a jiné povídky

PITVA

a jiné povídky

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Václav Jakeš

PITVA

a jiné povídky

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Václav Jakeš, 2017

Illustrations © Rosvita Mikulová, 2017

Cover Art & Layout © Josef Kroupa, 2017

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-457-2 (pdf)

Obsah

Vážení čtenáři,
PITVA
ZPRÁVA
KOUZELNÍK
ÚNOS
STÍHAČI
DUŠE
SEANCE
SYMFONIE
JANTAR
DÉJÀ VU
DALEKOHLED
HRAČKA
TÁDŽ MAHAL
VČELY
BUŇKA
PADLÍ ANDĚLÉ
PRAVDA
RODINA
EMOCE
VÝMĚNA
VODA

RESTART
ANKETA
ROZPOČET
NEJISTOTA
ZROD
SYN OTCE
VETERÁN
ČLOVĚK, NIKOLI BŮH
VINA
ARCHA
KANDIDÁTKA
NEJLEPŠÍ YOUTUBER
KRÁL
AUTISTA
Doslov

Dečkuji

— mé ženě, která je nejlepší ženská na světě.

(Když čte mé povídky, má dojem,
že to musel napsat někdo jiný.)

— Věře Verbaczkové —

jediné bytosti schopné rozluštit
a přepsat mé texty.

Díky

Vášek

Vážení čtenáři,

všichni si klademe otázku, proč jsme na tomto světě vezdejším. Zmítají námi pochybnosti, naše zkušenost naprosto nekoresponduje s navrhovanými řešeními, proč je tento svět takový, jaký je. Můžeme si vybrat ze tří přístupů.

Jeden z nich je, že z ničeho, jež je plné fluktuací, bez prostoru a času, se protuneluje cosi, co je hnáno repulzivní silou, a toto počáteční, absolutně horké, absolutně hmotné, s ekvivalentní energií, stvoří náš svět Velkým třeskem se všemi jeho důsledky, které jsme s to pozorovat i vědecky doložit.

Jinou variantou vzniku tohoto světa, respektive všehomíra, je Bůh, hybatel, který se zde zjevil jako samopříčina, to abychom nezavdali příčinu k otázkám, kdo stvořil Boha, který stvořil Boha. A tento hybatel, Bůh, chceteli, už zařídil vše potřebné.

Nejméně pochopitelnou variantu tvoří projekce dokonalosti, světa idejí, absolutní pravdy, snahy, která předchází jejímu uplatnění v realitě. Dobro je tak silné, až se musí projevit jsoucnem.

Největší světové mozky se zabývají všemi těmito variantami a vehementně si vjíždějí do vlasů s argumenty, proč druhá strana rozhodně pravdu mít nemůže. A tak dochází k paradoxům, kdy církev svatá už dávno počítá s Velkým třeskem jako s genezí tohoto vesmíru, nemá větší potíže s přijetím evoluce. Vědci často koketují s transcendencí a filozofové se nebrání sokratovskému vidění světa, jemuž předcházejí dokonalé ideje.

Jak se potom v tom má vyznat našinec, konfrontovaný s každodenností, nemající čas na hluboké úvahy a sentence? Pro lidi, kteří splétají konec s koncem, jsou tyto myšlenky úplně nepochopitelné a scestné.

Povídky, které budete číst, jsou malým souhrnem všech úvah, proč něco je, spíše než že nic není. A když už to je, proč se to chová tak nepochopitelně. Řečeno s Járrou Cimrmanem, jsem autorem, který je takovým ateistou, až se bojím, že mě Pánbůh za to potrestá.

PITVA

Skromný vzhled obou aktérů pitvy byl pro policistu zářející. Špatné, ledabylé oblečení, strniště vousů u jednoho a neupravený dlouhý plnovous druhého. Neustálé ohledy, aby jeden druhému nezadal příčinu myslet si, že já jsem ten důležitější. Ruce založené za zády oproti rukám, které ne a ne najít patřičnou polohu. Krátké, úsečné věty při dialogu. No to mě tedy podržte, pomyslel si. S tímhle ansámblem se mám něčeho dopátrat.

„Poručík Marek,“ natáhl konečně pravici k oběma přítomným. Téměř se o ni poprali. „Já jsem Vladyka, neurobiolog,“ stiskl ruku ten rychlejší. Čert, napadlo policistu. Kudrnaté nezastrížené černé vlasy. Obličej lemovaný plnovousem prošedivělým na bradě a skráních. Obočí, za něž by se nemusel stydět výr, zdůrazňovaly jinak měkké zelenohnědé oči. „Je mi velkou ctí, pane, pane policisto. Promiňte, přeslechl jsem vaši hodnot,“ přiskočil druhý. „Poručík Marek,“ zopakoval policista, jako by od tohoto individua ani nečekal, že si bude něco pamatovat. „A vaše jméno, prosím?“ dodal. „Jan Zdislav. Zdislav je příjmení. To jen pro pořádek. Lidé to neustále pletou a pro mne je to velmi důležité,“ pokračoval

úplně prošedivělý muž se žlutobílým strništěm vousů, protáhlým obličejem s malým nosem, korunovaným modrýma očima, andělského vzezření. „Pro upřesnění, já jsem psychoanalytik. A vzhledem k faktu, že To je už mrtvé, promiňte, nevím, jak stvoření nazvat, je má přítomnost jaksi ztrátou času. Tedy vašeho, samozřejmě.“

Policistovi došlo až teď, že se vlastně celou dobu hovoří o záhadném stvoření, s jehož popisem si zatím nikdo nedělal větší starosti. To místní felčar, doktor Drábek, začal tvrdit, že ve zvířeti podobném hlavonožci vidí humanoidní rysy. Hlavonožec se však nenašel u vody, nýbrž v lese, a nebýt odstraňování následků polomu, ležel by tam dodnes. V blízkosti žádné stopy a zvýšená radiace po přistání nebo havárii vesmírné lodi. Nic, jen dvoumetrová krakatice s obrovskýma očima a ústy. Končetiny, spíše chapadla, vyrůstaly přímo z hlavy úctyhodných rozměrů. Dřevaři stáhli, dle jejich slov, tu chcíplotinu bůhvíproč do ordinace MUDr. Drábka, a ten všemu nasadil korunu, že se zřejmě jedná o mimozemšťana.

Úřední šiml zaržál a do vsi se začala stahovat procesí úředníků, aby za sebou zanechali pytle bílých myší s neřešenými problémy. Jejich přítomností problémy spíš exponenciálně rostly. Hygienici si podávali kliku s ekology. Ti povolali přírodovědce. Následovali biologové. A přijížděli environmentalisté, armáda, rozvědky, až se vyčerpál celkový počet odborných zaměstnanců ministerstev, vědeckých ústavů, akademiků z univerzit a špiónů. Poté se začaly trousit sekty a padala

těžká proroctví o závěrečné této planety. Do bubínků třískalo několik zástupců New Age s tím, že To oživí. Biskupská konference se striktně distancovala od závěrů jednoho potměšilce, že se rozhodně jedná o tvora, kterého Pánbůh stvořil před potopou, aniž by dotyčnému samoukovi vadilo, že maso je takříkajíc ještě čerstvé. Připravovaný transport tvora se neustále z těch či oněch příčin odkládal, až se do celého příběhu vložil MUDr. Drábek, že mrtvola je řádně cítit, byť je uložena v ordinačním mrazáku.

Poručík Marek, zastupující okresní kriminálku, dostal za úkol tento gordický uzel rozetnout. „Tak, pánové, co třeba konečně provést pitvu, po tom nekonečném dokumentování, které dosud k ničemu nevedlo?“ prohlásil při svodce událostí za poslední období. Ostatní detektivové pokrčili rameny. Měli svých starostí dost. A náčelník, vědom si své funkce, ihned souhlasil, ať už je ta štrapáce pryč. Marek netušil, že tak banální věc jako ohledání a pitvu nemůže provést soudní lékař, neboť se tu nejedná o člověka. Univerzitní akademici měli dostatek odebraných vzorků tkání a takové stohy dokumentace, že se o ně už úspěšně přeli jednou provždy. Do čela týmu postavili nejlepší vědce a hned také požádali o granty na řešení tak stěžejního úkolu. Proto až po hlubokých a neskonalejších prosbách svolila Akademie věd poslat do terénu, co zbylo, ať to tam nějak ukončí.

Čert Vladyka, neurobiolog, a strojově přesný anděl Zdislav, psychoanalytik, tady stáli před policistou,

který spřádal plán, jak celou akci provést v ordinaci MUDr. Drábka. Ostatně, kdo to celé spáchal? No přece doktor svým tvrzením o humanoidních rysech tvora, čímž odstartoval tuhle ufománii. „Chtěl bych zdůraznit, že má přítomnost je opravdu diskutabilní,“ prohlásil psychoanalytik. „To zvíře (hned se polekal svého označení tvora) je mrtvé a já jaksi jsem, ehm, schopen analyzovat pouze psychické projevy navenek, nikoliv z tkání, že. Psychické projevy mrtvého, to, kolego, uznáte, nelze,“ obrátil se na čerta. „Psychoanalytik u pitvy! Kdo to jaktěživ viděl?“ hledal podporu u kolegy.

„Vy mě udivujete, příteli!“ prohlásil neurobiolog. „Doba odděleného vnímání stavby tkání mozku a nervové soustavy, která nebyla s to přiřadit jim psychické funkce, je pryč.“ To byla pro anděla psychoanalytika rána pod pás. Samozřejmě věděl o vzájemném propojení neurobiologie a psychoanalýzy. Zacházejí s těmito tématy jako s hardwarem a softwarem, pomyslel si. Jenže v hardwaru mozku je ukrytý i software. Podivně naskládané neurony nesvědčí o vědomí. V tom vašem objektivním je schován subjekt, oponoval si sám pro sebe. „Pro mě anatomie mozku nemá nic společného s psychologií,“ zaoponoval čertovi. „Mozek se svými neurony je orgánem jako játra, plíce, žaludek. A ty taky nemyslí, není-liž pravda,“ bránil se dál anděl. „Nechtějte mi, prosím, navykládat, že buňky s dendrity přilípnutými axony na další buňky tvoří umělecká díla třeba Leonarda da Vinci.“ „No, kolego, když jsou těchto

neuronů miliardy a jsou správně propojeny neurotransmitery, pak...“

„Dost, pánové!“ utál konverzaci poručík. „Nastupte si do vozu a jedeme udělat tu pitvu.“ Čert s andělem neochotně nastoupili do policejního vozu. Anděl se však nedal: „To je, prosím, skandální – přiřadit nervové tkáni subjektivní vědomí! Fyziologická aktivita buněk má za následek vědomí, no to je přímo ordinérní představa, kolego.“ Anděl se čertil, a naopak čert se tvářil andělsky. „Mozek, pane kolego, je svou stavbou nepodoben čemukoliv jinému na zemi. Teď mám na mysli hmotné reálie.“ Čert mluvil přátelsky, čímž soka ještě více popuzoval. „Na dišputace bude ještě dostatek času, pánové,“ prohlásil poručík, zařadil rychlost a rozjeli se.

Ordinace doktora Drábka byla opravdovou dominantou obce. Dvoupatrová šedě betonová krychle vévodila něčemu, čemu by se s velkou dávkou odvahy dalo říkat náměstí. Vedle ordinace se skrývala malá laboratoř. Chlouba doktora Drábka. Sám si ji vytvořil a ze sponzorských darů vybavil. V patře nad ordinací bydlel. Sám. Po několika pokusech navázat vztah s druhým pohlavím od dalších blamáží prostě odstoupil. Muži jej rovněž nepřitahovali, a tak žil, podle svého názoru, bohatým životem vědce-amatéra. Nebylo na světě tajů, které by jej nepřitahovaly, a že jich je požehnaně, se přesvědčoval den za dnem. Kdyby chudáci sponzoři jeho výzkumu věděli, do čeho investují... Horní patro bylo plné knih, výtisků novin a časopisů, ale též audio a videonahrávek.

Doktor Drábek příchozí nadšeně přivítal. Vědci, akademici z Prahy a s nimi příslušník policie. Jen ne a ne si vzpomenout, kdy mu policie pomohla a kdy jej chránila. Nu což, chybujeme všichni. „Pánové se zajisté seznámili se všemi dosud známými fakty,“ prohlásil Drábek po uvítací ceremonii a jal se ukazovat fotky místa nálezu, tvora samotného i záznamy výpovědí svědků. Vědci však Drábkovo nadšení nesdíleli a ten policista vypadal úplně znuděně. „... plně k dispozici, pánové,“ ukončil MUDr. Drábek svou etudu a rozpačitě se rozhlédl. Je to snad nezajímá? To jsou vědci? Napjaté ticho přeskočilo i na něj. Strnulost přerušil až kriminalista slovy: „Tak snad už začneme?“ Nevěděl, co si pod tím, co řekl, představit. Pitvu nikdy neviděl, natož aby se jí účastnil. A už vůbec si nebyl jistý, zda snese pohled... Vždyť to není člověk, chlácholil se. Všichni mlčky následovali lékaře z ordinace do vedlejší místnosti. Vypadají jako čert a anděl, ocenil Drábek oba vědce.

Dvé seděl na nepohodlném sedadle a prohlížel si průzorem tubusu fádňi obraz hlubiny. Černou modř občas roztrhly girlandy světélkujících ryb plujících nebezpečně blízko dráhy rychlotubusu. „To bylo o fous,“ řekl Dvé spíše pro sebe, než že by očekával odpověď, komentuje tím pohyb ryb. „Ale no tak, mladý muži, vždyť celá trajektorie tubusu je chráněna silovým polem,“ prohlásil protějšek sedící prkenně na chapadlech po vzoru neomylných guru.

Užuž chtěl rozvinout úvodní výtku a esej na téma cestování v kapalinách a jejich uplatnění na planetě pokryté výhradně tekutinou, když se kolem průzoru mihl mohutný stín útočícího kytovce. Záblesk světla a úhybný manévra monstra svědčily o bezchybné funkci zabezpečujících zařízení tubusu. A to, co by bylo předmětem výkladu, v kostce demonstroval uplynulší okamžik. „Dostal do držky, terorista jeden,“ usoudil Dvé, již přesvědčený o bezpečnosti zařízení, jímž cestoval. „Doufám, že dostal za vyučenou,“ prohlásil se satisfakcí v hlase upjatý protějšek. „Nedávno jsem viděl ve vizi spoušť způsobenou třemi kytovci ve školce jiker a plůdků. Přísámrádce, že kdybych byl strunatcem, cítil bych mrazení v páteři,“ prohlásil se zjevným odporem. „Přitom je stále přikrmujeme, respektujeme jejich teritoriální nároky i skutečnost, že nejedí tresky,“ pokračoval, a bylo vidět, že se dostává do varu. Samonasírací typ, napadlo Dvé.

„Abyste pochopil, nejsem xenofob, abych odmítal jejich specifické požadavky, že nás postupně buď sežerou, nebo hlavonožci budou konvertovat ke kytovcům. Nebo to jejich víceženství! No, to by docela šlo,“ přiměl se Dvé k další úvaze, aniž se pokoušel přemýšlet o závěrech protějšku. „Co by jako šlo?“ ohradil se zjevně znervóznělý guru. „No, že bychom měli více koček doma,“ usoudil Dvé. „Mladý hlavonožče, vzchopte se! A co Starý zákon velkého rádce, kniha Vývoj, epištola 236, odst.1, písmeno b: Za družku pojmeš jen jednu hlavonožku?“

Guru by rád pokračoval, ale Dvé mu neomaleně skočil do hovoru: „A nemají náhodou stejného Velkého rádce jako my? Vždyť stejně respektují i Starý zákon.“ „Respektují, respektují, oni si jej interpretují podle svého. Vy jste, mládenče, zřejmě velmi vlažný ve víře,“ poposedl Guru na chapadlech a dlouhým povzdechem dal najevo svou nelibost s novou generací spějící, dle jeho názoru, do Černého průduchu. „Kdy jste byl naposledy v jeskyni u přijímání planktonu?“ dorážel Guru.

„Klídek, otče! Já taky nesouhlasím se zahalováním ploutví kytovkyň,“ snažil se odrazit stále agresivnější protějšek. „Leč, popravdě řečeno, jinak mi jsou kytovci docela ukradení,“ dodal, jak si myslel, na závěr, netuše, že proti sedí přívrženec strany Protežování Starého zákona a kultivace polností (PSZaKP). „To, že nepijí destilovanou vodu, je lepšími rozhodně neudělá. A tresčí játra jsou pochoutka,“ odhodlaně přidal Guru s pocitem, že je na ideovém sjezdu PSZaKP. Pak si podezřele změřil mladého hlavonožce a prohlásil: „Nejste vy náhodou člen strany Dáme vám, co kdo chce (DVCKCH)?“ „To jako, že jsem socan?“ ohradil se Dvé proti nálepkování, které mu ostatně stejně nic neříkalo. „Radši dévécékáchák, než abych fandil těm parchantům esvékáemákům (SVKM – Strana výtahu k moci),“ utrousil, aby bylo vidět, že nějakou manou představu o politické scéně Západo-mořského království přece jen má. „Teď jste to trefil,“ vystřelil guru ze svého sedadla a zlostně máchal chapadly do všech stran.

„Ještě připomínejte tyhle SVKM! A ten jejich šéf strany, jakže se jmenoval?“ „Sluníčko nedotknutelné,“ pomohl mu Dvé, neboť tento sebestředný a nadutý psychopat se každému snadno zaryl pod kůži. „Rozdělíme spravedlivě všechny zdroje v ploutvové privatizaci,“ pokračoval bojovně guru cituje Sluníčka nedotknutelného. „Kdo získá víc ploutví, ten bude mít větší majetek,“ pokračoval v sloganech protějšek Dvé a při gestikulaci chapadly prskal, nakolik je to ve vodě možné. „Takže paryby, no, myslím tím staré struktury s prsními, břišními, hřbetními, tukovými, řitními a ocasioními ploutvemi, byly rázem za vodou, ale co to plácám, samozřejmě pod vodou. A co teprve žraloci a kosatky s nepřehlédnutelnou hřbetní ploutví! Kdekdo si pořizoval ploutve, takže spousta vodních savců se raději obrátila od končetin k ploutvím, převraceči kabátů, a kytovci mezi ně patří, aby bylo jasno,“ pokračoval již zjevně znachovělý Guru. „Takhle prosím vznikaly velké ryby. Půjčíme vám na ploutve, kolik chcete, nabízely banky, a vodní obyvatelé se hrnuli v hejnech. Tak to vypadalo.“

Golfské investiční ploutevní fondy nabízely za ploutve desetinásobek. Některé ryby se tak zbavily všech možností pohybu. Bez ploutví stojí plutí za kočku. A šéf fondů, ten nakonec zmizel v dalekých teplých vodách, kladl si otázky guru a sám si odpovídal. Dvé přelétla hlavou vzpomínka, že jeden příbuzný hlavonožec se oblepil ploutvemi natolik, že vypadal vskutku in, pak

jej sežrala jedna velká ryba, až po nehodě uvažující, jak je možné mít tolik chapadel spolu se spoustou ploutví.

„Vy jste to nezažil, mladý hlavonožče,“ trochu se guru zklidnil a zasněně pohlédl kamsi do vodní spousty. „Jenže co my, hlavonožci s reaktivním pohonem pro zajištění pohybu? My hydrodynamiku vnímáme jinak než ryby. Ploutve nám nikdy neříkaly pane, neumíme s nimi prostě hospodařit. Ale co, nakonec si poradíme i bez nich. Co říkáte?“ řekl guru už smířeně. „Nám zůstanou hodnoty a Starý zákon.“ Možná tobě, přemýšlel Dvé o svém protějšku. Byl stále bez ploutví a kapesné rodičů padlo při návštěvě víru na vstupné a destilovanou vodu. Nějak se musím před těma holkama hlavonožkama blýsknout! Když ne ploutvemi, tak alespoň sebevědomím, které dodá co? No přece destilovaná voda!

Skřípot rozbrušovačky, kterou se nikdo neobtěžoval sterilizovat, dozněl a doktor Mrázek, svíraje ji ještě v ruce, se jako by provinile otočil na ostatní. Čert neurobiolog zíral na obratnost felčara, s níž obnažil mozek tvora, a na nekompromisnost při práci s náradím, hodícím se spíše do zámečnické dílny než k pitvě. „A je to,“ prohlásil doktor roztřeseně. Čekal, že mu konečně začnou pomáhat. Anděl psychoanalytik však stál vzdorovitě u okna a uraženě zíral ven. Řezničina! Místo toho, aby nejprve prozkoumali mimiku a jemné vějíře vrásek, jasně svědčících o kultivovanosti tvora, pomyslel si, a ještě se mám angažovat. „Tak já vám helfnu, doktore,“ prohlásil

policista. Celá operace mu začínala připomínat zabíjačku a první rozpaky, s nimiž sledoval obnažování lebky a odstraňování měkkých částí, byly ty tam.

Vzpomněl si na bezpočet králíků, které otec pravidelně mordoval a jejichž vyvržení a stahování sekundoval. Sám nikdy nezabil ani mouchu, ale jako asistent se uplatnil i nyní. „Vezměte to tady,“ ukázal doktor na místo úchopu pro asistenta a sám pak z druhé strany viklavými pohyby sundával odřezanou část lebky. Žádná krev! Čeho jsem se to vlastně bál? napadlo strážce zákona. „Opatrně, opatrně!“ přiskočil neurobiolog. „Ať nepoškodíte telencephalon!“ „Ehm, tedy, kolego, vy mě fascinujete čím dál více! Jak prosím můžete předpokládat, že tvor má anatomii našeho mozku?“ opáčil psychoanalytik, aby zaprvé oponoval a zadruhé dokázal, že anatomii na fakultě měli taky. „Doktore, chce to větší sílu,“ pobízel policista MUDr. Drábka a dodával odvalu zejména sobě, neboť co vlastně odhalí? Lebka náhle s divným mlasknutím povolila a přiskočivší neurobiolog Vladyslava téměř zařval: „Tady to máte, vy vědátoři! Normální mozkové pleny! Zkuste si!“ ponoukal vědce Zdislava. „Normální meningový vak, no a pod ním...“

Doktor Drábek spolu s policistou odložili uvolněnou část lebky na zem. Doktor bez řeči popadl skalpel a dosti nešetrně odstraňoval svrchní tvrdou plenu mozku. „No tak, kolego, prosím vás,“ mírnil jeho divokost neurobiolog. Jeho počínání už ale ostatně sledovali všichni aktéři pitvy. Dura mater povolila, bohužel zároveň

s arachnoideou neboli pavoučnicí. Jemnou blánou, již probíhají větší cévy, prošel skalpel tak rychle, že doktor nestačil nezmírnit tlak na nůž, jenž prošel i omozečnicí a zařízl se do mozku. Do mozku? „Proboha!“ povykoval, byť nepatříčně, čert neurobiolog. „To opravdu vypadá na koncový mozek!“ Boha se dovolávající čert, blesklo hlavou poručíku Markovi, neboť jinak pro něj zmatečným termínům, asi latinským, nerozuměl. Otec byl při stahování králíků obratnější a nečastoval jej anatomickými výrazy. „To snad mohla být...“ „No, jen to pěkně dořečňte!“ tyčil se psychoanalytik nad skloněným kolegou zírajícím na parietální lalok, nebo alespoň tu část, která se objevila po zacházení skalpelem ne nepodobném otvírání konzerv. „Omlouvám se, pánové! To tím rozrušením,“ prohlásil v rozpacích doktor, ale nikdo jeho bédování nevěnoval pozornost.

Neurobiolog se bezostyšně nimral v ráně a obnažoval další části mozku, psychoanalytik cosi triumfálně prohlašoval o myslící bytosti, kterou objevil, když se podíval na fyziognomii tvora dávno před těmito jatkami, a poručík Marek tupě počítal, kolik let má do důchodu. Zbytku odstranění všech tří mozkových plen už asistoval neurobiolog a doktor, maje sekundáře, zdatně pokračoval v pitvě. Místo dvou hemisfér však objevili čtyři. Čelní a týlní laloky koncového mozku byly nepodobné mozku člověka. Temenní a spánkové však byly rozděleny příčně. „Jaký objem má lidský mozek?“ zeptal se, více pro sebe, doktor a vzápětí si odpověděl: „No, asi 1450 cm³.“

„A váží cca 1300–1400 g,“ doplnil jeho úvahy neurobiolog. „Tak co je potom tohle?“ ukázal zašpiněnou rukavicí doktor na třicetinasobek orgánu rozděleného na čtyři hemisféry. „Mozek, ale nikoli lidský, ani hominidní, nýbrž mozek humanoida, avšak tvora naprosto nepodobného člověku,“ dále triumfoval anděl Zdislav. „A abych byl úplně přesný, máme zde humanoida se čtyřmi hemisférami,“ dodal, jsa okázale nad věcí.

„A to mě podržte,“ vyhrkl čert Vladyka. „Já jsem tady zbytečně,“ parodoval kolegu Zdislava. „Vždyť ono To je mrtvé! Nebudu se účastnit řezničiny! A najednou zaujímáte postoj – já to věděl, já to tušil, humanoid, člověče. Většího oportunistu jsem ještě nepotkal!“

„Ehm, ehm, já hned věděl z rysů tváře toho tvora,“ anděl se zarazil, neboť jej samotného zaskočil ten výraz „tvář“, ale rozdychtěně pokračoval: „Byl, no vlastně je veskrze oduševnělý, tedy ten výraz.“ Kruci, odkdy běhají hlavonožci s oduševnělou tváří po lese, šrotovalo to v hlavě poručíkovi, který stál najednou vedle a neúčastnil se rozvíjející se diskuse. Ať si páni akademici vjedou do vlasů. Hlavně, že bude zpráva a konec s tím celým fiaskem.

Počkat, hned jej ale napadlo, to nebude konec! Teď to teprve začne! Znovu všechny ty delegace, hlášení, odpolední, noční. A kdo bude pomáhat a chránit? Zmateně poodstoupil ještě kousek dozadu a jeho defétismus dosahoval vrcholu. Krucinál, jde to úplně opačným směrem, než předpokládal „A máme to tady!“ stoupl

si čert před doktora, jako by mu vysvětloval stanovisko za anděla Zdislava. „Psychofyzický problém, mysl versus tělo. Každý psychoanalytik vám vysvětlí, doktore, že buňky vytvářející mozek mají možná některé speciální vlastnosti, ale nejsou nijak zázračné a mohly by vlastně tvořit jakýkoliv orgán, a přesto má mozek jednu záhadnou vlastnost, a to je... no přece vědomí!“

„Tady se jaksi neshodneme, kolego, že. Radosti, starosti, vaše vzpomínky i ambice, váš pocit osobní identity nebo svobodnou vůli máme připisovat sice značnému, ale chuchvalci nervových buněk? No to tedy...“ zajíkal se anděl Zdislav cloumaný emocemi. „Takže vítězoslavný povyk o myslícím humanoidovi s nebývalými vlastnostmi čtyř hemisfér mozku! Už to zase není vaše kafe,“ děl našťavaně čert. „K čemu jsou ty další dvě, když lidé mají jednu analytickou a druhou emocionálně založenou? Na druhé straně, běžná tkáň přeci nemůže být sídlem vědomí, nemám-li pravdu, pane psychoanalytiku?“ jízlivě útočil čert Vladyka už zcela otočený na anděla, který zbrunátněl a chabě se bránil. „Nechtějte mě, kolego, přesvědčovat, že běžná hmota produkuje myšlení.“ „Všichni jste stejní,“ mávl rukou neurobiolog. „My, psychologové, psychoanalytici a filozofové, jsme vědci, ale když dojde na lámání chleba, dáváme přednost transcendenci a hledáme vysvětlení u pánaboha.“ „Míru vědeckého poznání nijak nediskvalifikuje víra v jediného stvořitele,“ štěknul anděl. „Ano, a jak mi potom vysvětlíte, že vám jednu ubalím, čímž se přihodí cosi

fyzického vaší tváři, ale ucítíte bolest v mysli.“ „Když ucítím tu bolest v mysli, chacha,“ štkavě se nutil anděl k smíchu. „Ale pánové!“ zasáhl do pŕtky doktor. „Tady pan Vladyka vám chtěl demonstrativně naznačit, že receptory uložené v kůži vybudí neurony nervových buněk, celý vzruch se nervovými vlákny dostane přes míchu a mozkový kmen a skončí v thalamu, no a odtud je zpráva předána dál do primární senzorické kůry v první hemisféře,“ pokračoval plynule neurobiolog. „A vzhledem k tomu, že receptory bolesti jsou v somatosenzorické kůře temenního laloku, pocítíte bolest.“ Jestli nezastavíme tohle akademické šílenství, ještě se mi tady poperou a podají na sebe žaloby, blesklo hlavou poručíkovi. „Tak dost! Jménem zákona vám nařizuji dále pokračovat v pitvě,“ prohlásil strážce zákona, který se při těchto větách už zase cítil jako doma, jenže akademici mu nevěnovali pozornost a vjížděli si do vlasů čím dál více. Tedy zatím řečeno obrazně. Neurobiolog spolu s lékařem demonstrovali své anatomické znalosti mozku a spojovali jej s vědomím. Psychoanalytik, dávno opustiv vědecké zázemí, se oháněl Pánem Bohem, a strážce zákona si bezradně sedl do křesla.

Vize na boční straně tubusu promítala sérii reklam. „Z rozměrů sviňuchy na tělo obratného delfína, jednoduše, snadno a rychle s naším přípravkem za malý ploutevní obolus.“ Vize střídala obrazy tlustého monstra se záběry na skotačící delfíny v akvamarínové modři

malé zátoky. „Několik kapek našeho medikamentu zajistí dlouhou erekci.“ Vemlouvavý text doprovázel šot ztopořeného pohlavního ústrojí jakéhosi kytovce připomínající stěžen lodi, jen mířící opačným směrem. „Pro stvořitele! Vypněte to, mladý hlavonožče!“ Guru snášel reklamy z posledních sil. „Copak se celý svět točí jen kolem reprodukce?“ pověděl spíše pro sebe, neboť mladý Dvé zíral na ztopořený falus a hroužil se do myšlenek mimo interpretaci.

Následující reklama jej pak do morku kosti zklamala: „Náš prostředek vyčistí vaši kůži dočista do čista!“ Dvé proběhla hlavou nutnost ranní a hygieny vůbec, a tak rychle sáhl po vypínači vize. Jedinou pozorovatelnou věcí se tak, kromě toporného guru, stal obraz za oknem tubusu. Ten se hnal nad obrovskou propastí, kterou mohla být sopečná calvera supervulkánu. Dvé temná hloubka a šumění tubusu ukolébaly natolik, že se nejprve pohroužil do plytkých úvah o slečnách a mačovi s obrovským pyjem, ale záhy nato usnul.

Probudil jej hlasitý hovor guru s mohutným hlavonožcem, který zřejmě přistoupil na minulé zastávce v době, kdy Dvé byl ještě v limbu. „To je čistá xenofobie! Co mi to tady chcete namluvit, hlavonožče?“ obořoval se na guru přistoupivší. „Pohlavní rozmnožování zajistila matka příroda pro účely možnosti lépe vzdorovat prostředí a mutacím novými konfiguracemi DNA. My potřebujeme novou DNA.“ „Co má naše DNA společného s jejich náboženskou doktrínou

absolutní netolerance vyznavačů jiné víry? Vám nevadí, že pod těmi plachtami, co na sobě nosí, ani nerozeznáte samici od samce? Nehledě na to, že nemáte tušení, jestli pod nimi nemají zbraně!“ „To je paranoia, kolego! Všichni nejsou militanti!“ „Ale stanou se z nich!“ oponoval guru. „Jen co je začne pálit dobré bydlo!“ „Hlavonožče, vždyť nás spojuje jeden praoceán!“ snažil se vysvětlovat ten mohutný, ale guru vrtěl hlavou: „Máme úplně jiné kořeny, historii i zkušenosti! Vycházíme z naprosto cizích kultur!“ Proto jsme si všichni úplně podobni, napadlo Dvě pozorujícího diskuzi už v úplně bdělém stavu. „Jsou to teroristi, kolego! Ehm, přeslechl jsem vaše jméno.“ „Gé,“ odtušil našťavaně korpulentní hlavonožec. „Abychom si rozuměli. Pracuji v institutu NASA (Naše absolutní systemizace absolutna), sekce mimozemských interakcí. NASA je dávno jasné, že civilizace našeho typu má šanci na přežití jen při stálé diverzifikaci DNA, a ani to nemusí stačit. Vždyť nám hrozí degenerace, hlavonožče! Běžte se podívat, kolik nových plůdků máme na jednu samici!“ předklonil Gé hlavu směrem ke guru, který podvědomě zamrkal a odtáhl se. Ohromení jeho osobností však trvalo jen několik okamžiků. „Takže ne multikulturalismus, ale přímo multicivilizacionalismus!“ „Multigalaktismus, vy zpátečníku!“ mával rukou Gé. „Že s vámi ztrácím vůbec čas!“ „Pan prezident, neomylnost naše,“ sepjál ruce v pokoře guru. „Má stejné názory jako já...“ „Jste směšný!“ opovržlivě

pohodil hlavou Gé. „On má stejné názory jako vy? To snad je opačně!“

Jiskry létaly kapalinou a Dvé čekal, kdy se ti dva do sebe pustí i fyzicky. Multicivilizacionalismus! Ten trouba ani neví, jak blízko se dostal k zatím tajnému plánu NASA na záchranu populace planety, pomyslel si Gé, maje na mysli Guru. Projekt i vytipovaná planeta, ze dvou třetin pokrytá oceánem, existují. Jen nalézt dobrovolníka, který by zajistil celou misi. Jde o pěkně riskantní podnik. Robotické komplexy se při prvním pokusu o kontakt vrátily s jistými důkazy, že v oceánu vytipované planety existuje život, ba co říci, oceán se životem jenom hemžil. Komplexy však nebyly schopny navázat kontakt, byť se pokoušely sebevíce. Organická podoba s obyvateli moří byla mimo diskuzi, jen intelektové schopnosti nebyly roboty s to prokázat. Pokusy o přímý kontakt selhaly, proto vzniklo rozhodnutí využít možnosti přímého kontaktu se sobě podobnými bytostmi. Voda je přítomná ve vesmíru v podstatě všude. Důležitá je její kapalná fáze a zaručená blízkost zdroje tepla.

„Blížíme se do stanice Střed Západomoří,“ ohlásila vize a úplně vytrhla Gé z úvah. Tři hlavonožci si mlčky balili zavazadla. „Neměl byste nějaký odznak NASA?“ otočil se náhle nesměle Dvé na korpulentního souseda. „Ale jistě,“ otevřel Gé příruční tašku a podal mladíkovi velkou červenou medaili NASA, polichocen, že alespoň někdo má zájem o činnost agentury, již je váženým

představitelem. Pojednou jej zkratově napadlo: „Mladý hlavonožče, a co takhle zájem o zaměstnání v naší agentuře? Nabízíme dobrodružství a práci pro úplné samce.“ „Já myslel, že u vás pracují samí vzdělanci, vědci a specialisté,“ jízlivě zareagoval guru. „Vy mlčte! S vámi nehovořím!“ obořil se na něho Gé. „Náhodou, příští rok budu maturovat na rybí střední,“ pokoušel se o intelektuální postoj Dvě zaskočený takovou nabídkou. „U nás nejenže dostudujete, ale ještě si zvýšíte kvalifikaci,“ kul železo Gé, dokud bylo žhavé. No, a mají blbečka, blesklo hlavou guru, ale hned se zasmušil. Jak to, že jejich strana není schopna takto jednoduše získávat nové voliče? „S vaší školou a rodiči zařídíme vše k vaší spokojenosti. Rozhodnete-li se pro život hrdiny, zavolejte na tohle číslo,“ zobrazil jej na fónu Dvé. Rozloučili se a všichni tři vypluli na perón tubusu. „Tady je Gé. Asi mám adepta na misi,“ volal korpulentní hlavonožec šéfovi projektu Kontakt. „Vypadá to slibně!“

Doktor se vrátil z večere pěšky domů, a než zalezl do postele, dlouze studoval kousky tkáně mozku hlavonožce pod mikroskopem. Je to jasné. Tkáně vykazují jinou barvu, to jej mylí, ale fyziologicky... Rozsvítil všechna světla a pokračoval v pitvě dál, únava byla tatam.

Čert s andělem pokračovali v rozepři, která začala u večere i cestou do hotelu. „Sebevědomí, mentalizace, estetika, morální rozhodování, plánování, na všechny tyto činnosti najdete v mozku oblasti, jež je zajišťují.

Opravdu jste neviděl tomografickou analýzu mozku při jeho činnostech?“ kroutil hlavou čert neurobiolog. „Ty koreláty jsou přímo zjevné, kolego. Emoce, paměť a s nimi spojené ventromediální laloky,“ snažil se být přesvědčivý. „Skvělé! Ale kde máte sídlo pro duši? Já jsem přece také vzdělán, že, ehm, kolego. Jenže v té vaší upachtěné anatomii a fyziologii nevidím žádnou sou-náležitost s láskou, altruizmem a pokorou. Pár libých transmitterů – a máme lásku,“ jízlivě se uchechtl anděl. „Oxytocin, kolego, a jste zamilovaný,“ zjednodušoval čert, neboť toho začínal mít dost. „Proč já se tady sna-žím s tímhle puntičkářským ignorantem?“ „Shodneme se ale na tom, že ta bytost, mám na mysli tu, co ji pit-váme, je myslící.“

Jen to čert dořekl, podívali se oba na sebe zděšeně. „Vždyť je to šum a fuk, kdo vlil vědomí do této bytosti, evoluce nebo Pán Bůh... ona je... byla vědomá!“ zařval čert a anděl s ním poprvé souhlasil. „Obrátte to,“ zavelel čert k poručíkovi řídícímu vůz. „Musíme zpět!“ přidal se anděl. „Ani náhodou, pánové! Jde se spát. Ráno je moudřejší večera,“ řekl nevzrušeně orgán moci a dále se věnoval řízení.

„Adept Dvé vykazuje všechny známky pro úspěšné zvládnutí mise Kontakt,“ rozvážně hovořil šéf NASA. „Zvládl výcvik na výbornou a intelektově se přiblížil stavu geniality,“ pokračoval, a přitom nahlížel do pod-kladů před sebou. Členové rady souhlasně pokyvovali